

Olga Brzáková – scénář k rozhlasové reportáži

Vypracovali: Štěpán Taláček, Jakub Diviš, Radek Musil, Šimon Komárek

Pedagogické vedení: Mgr. Miroslav Paulus

Škola: Gymnázium Jihlava

Ročník: 2018–2019

Olze Brzákové, narozené 16. února roku 1938, nebyl ještě ani rok, když v září 1938 kvůli odevzdání Sudet Němcům musela zůstat se svou maminkou sama.

1:20 – 1:32

na podzim přišla Mnichovská dohoda, takže tatínek jako státní zaměstnanec vlastně vyklízel se svojí kolegama český úřady do vnitrozemí.

Olgy ani její rodiny se válka osobně příliš nedotkla, tedy kromě jídla, které bylo na lístky, hrozby náletů a každodenního strachu – z těchto důvodů měla celá její rodina obrovskou radost z konce války.

7:59 – 8:21

tam se prostě začali valit Němci, jak ustupovali, no bylo vidět, že někteří, že už jsou rádi, že je tomu konec, protože jeli prostě na nákladních, občas nějaký spodky a něco bílýho, jako že už se vzdávají, no, jenomže tak jeli, jeli, maminka nás vzala k silnici a říkala: Děti pojďte se podívat, to už nikdy nevidíte, jak se hroutí velká armáda.

Tehdy nebylo vůbec jednoduché se dostat na gymnázium, potřeba k tomu byl posudek z ulice a stávalo se, že se na gymnázium dostaly jenom děti, jejichž rodiče byli přátelé systému. Paní Brzáková se na gymnázium nakonec dostala díky náhodné situaci.

13:20 – 13:50

nějakej pán řekl: Ale no tak, ona pracuje na radnici. Maminka dělala účetní už v té době, no tak snad ta dcera na ten gympl může jít nebo na tu jedenáctiletku může jít, takže nakonec teda to prošlo a on se ptal ten známej maminky: A vy se s ním znáte nějak? Maminka říkala, vůbec ne, ono se mu už prej asi chtělo jít na oběd, aby to skončilo. Takže díky týhle náhodě jsem se teda na to gymnázium dostala.

V padesátých letech minulého století byla zahájena kolektivizace a zabavování majetku, a hlavně se rozeběhla kola politických procesů, s nimiž se nepřímo setkala i rodina Olgy Brzákové. U jednoho ze tří popravených byla paní Brzáková se svojí maminkou zaměstnaná, takže o tom brzo věděli.

20:40 – 20:49

No a třeba teda, jak tady byli popraveni ti tři, Tuček, Veselý, Rod. No tak u těch Tučků jsme šli s maminkou.

Právě na padesátá léta paní Brzáková vzpomíná jako na nejhorší období totality.

21:19 – 21:40

ale pokud někdo říká, že normalizace byla horší, normalizace byla hnusná, byli jsme tu jak v kleci, strana o všem rozhodovala, ale nešlo už o krky, šlo o kariéry, ale podle mého názoru nešlo už o krky, kdežto v těch letech padesátých prostě šlo o život.

Olga Brzáková za svůj život prožila hodně důležitých historických událostí, jak špatných, tak i dobrých. Myslíme si, že je nutné znát a vyslechnout si takové zážitky, aby se to špatné z naší historie nemohlo už nikdy opakovat, a proto taky je důležité nezapomínat na zkušenosti a poselství těchto lidí.

24:59 – 25:05

(poselství) Rozhodně nelhat, nepodvádět, pracovat.